

[Socialministeren]

samvirkende Invalideorganisationer drøftet mulighederne for at medvirke til en bedring af forholdene. Der er enighed om i fællesskab at sætte en række idé-, forslags- og vejledningsprægede initiativer i gang i den kommende tid og i øvrigt inden for de enkelte områder at være optimalt opmærksom på dette meget afgørende emne.

Afsluttende bemærkninger.

Den gennemførte udlægning af ansvaret for service til personer med handicap fra staten til de lokale og regionale myndigheder som en integreret del af disses ansvar for den lokale befolkning er anerkendt som et vellykket skridt i retning af at lette integrationen af personer med handicap i samfundet. Der er ligeledes sket fremskridt med hensyn til generel anerkendelse i praksis af, at spørgsmål vedrørende personer med handicap skal løses inden for den sektor, hvor de opstår, og altså ikke på forhånd henhører under de sociale myndigheder.

Vi er i dag nået langt i bestræbelserne på at integrere personer med handicap i samfundet og sikre dem ligestilling. Men vi må stadig udvikle vores tilbud gennem forsøg, udnyttelse af teknologiske fremskridt, nytænkning og holdningsændringer, hvor målet må være at tage udgangspunkt i det enkelte menneskes selvværd.

Men uanset hvor meget der gøres, er det ikke muligt at fjerne et handicap. Der må fortsat inden for alle dele af samfundet udfoldes bestræbelser på at afbøde virkningerne af handicap. Men invaliditeten består. Samfundet kan ikke fjerne problemerne.

På det alment menneskelige plan ligger der også en udfordring for de ikke-handicappede mennesker.

Når vi ikke-handicappede forholder os til handicappede, opfører vi os tit akavet og kejtet. Vi er tilbøjelige til enten helt at negligere eller udelukkende at sætte fokus på handicappet og først i anden omgang se på mennesket.

Bag en fysisk eller psykisk skavank er et menneske.

De handicappede vil gerne undvære denne reaktion i samværet med andre mennesker, og jeg finder det uhyre vigtigt, at vi får taget hul på denne problematik og forhåbentlig kan få flyttet nogle holdninger og fordomme.

Jeg håber, at denne redegørelse også vil kunne bidrage til en debat om kravene til de ikke-handicappede mennesker.

Redegørelse af 3/12 85 om informationsmulighederne for blinde, svagsynede og andre læsehandicappede.

(Redegørelse nr. R 6).

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

I redegørelsen tages der blandt andet udgangspunkt i Betænkning nr. 950 om biblioteksbetjening af blinde og svagtseende, som kom i 1982. Denne betænkning gennemgik hele området og indeholdt forslag til de forbedringer, som udvalget kunne ønske. Alle interesserede parter på både produktions- og distributionssiden var repræsenteret og, hvad der er vigtigst, de synshandicappede selv. Det er også dette udvalgs forslag, der har ligget til grund for de forbedringer af læsehandicappedes information, der især har fundet sted det sidste par år.

Ved førstebehandlingen af forslaget til folketingsbeslutning B 120 var der enighed om, at formålet med forslaget, at forbedre forholdene for de blinde, svagsynede og andre læsehandicappede grupper med henblik på en ligestilling mellem disse grupper og andre grupper i samfundet, er godt og positivt og det bør gentages.

De læsehandicappede

Indledningsvis er det praktisk kort at præcisere, hvad der menes med udtrykket læsehandicappede, og hvilke materialer der er bærere af informationen.

Udtrykket læsehandicappede dækker over flere grupper, som har det tilfælles, at de ikke eller kun med besvær kan tilegne sig indholdet af en trykt tekst. Men grundene hertil kan være meget forskellige. De grupper, der er tale om, er: blinde, svagsynede, døvblinde, læse- og sprogetarderede, herunder ordblinde, svage læsere (læseuvante), plejehjemspatienter og andre ældre, hvor en eller flere af sanserne er svækkede, afatikere, åndssvage og såkaldt svagt begavede.

Desuden er der nogle grupper, som også ofte nævnes blandt de læsehandicappede, f.eks. mennesker, som ikke kan holde en bog eller blade i den, og hørehandicappede, hvor